

trykkelig staar i de Love, at der i særlige Love skal opføres en Bestemmelse desangaaende. Men jeg tror paa den anden Side ikke, at det er nødvendigt netop i dette Øjeblik at komme til et endeligt Resultat angaaende dette Spørgsmaal. Jeg kan henholde mig til, hvad Finansministeren i den Henseende har udtalt under Behandlingen af Loven om Statslaan. Jeg er sikker paa, at naar vi ellers blive enige om at bygge Jærnbaner og om, hvad vi skulle bygge, og om, at vi dertil skulle laane Pengene, saa blive vi ogsaa nok enige om, hvorledes den Sag skal ordnes, da det umuligt kan være Udvalgets Mening, at der ikke maa staa noget derom i Lovforslaget, hvis det ikke kan undværes — Realiteten synes vi at være enige om — saa behøve vi ikke at tale om det, i alt Fald ikke paa det nuværende Stadium. Jeg vil oplyse den ærede Ordfører om, at jeg har til det Medlem af Udvalget, som paa Udvalgets Vegne anmodede mig derom, leveret Oplysninger om de aarlige Udgifter, som kunne paaregnes, hvis de forskellige Lovforslag, som Regeringen har foreslaaet, bleve vedtagne. Der vil altsaa findes en Angivelse af, hvilke Beløb der i hvert enkelt Aar maa antages at blive Brug for, naar samtlige Lovforslag skulde blive vedtagne.

Til det ærede Medlem for Esbjerg, som havde det smukke Ord om, at hvad vi havde tabt udad til, skulde vi vinde indad til, og at vi skulde have mange, mange flere jydsk Jærnbaner, vil jeg sige, at det kan jeg godt være enig med ham i, at hvad vi have tabt udad til, bør vi søge at vinde indad til. Men derfor er det ogsaa, jeg undrer mig over, at det ærede Medlem saa stærkt beder Tinget om at fastholde alle disse Fordringer her. Jeg frygter, at paa den Maade vinde vi intet indad til, slet ingen Ting, og det, vi have tabt udad til, faa vi ikke ad den Vej. Jeg tror, at det er bedre, at vi begrænse os, saaledes at vi ikke ved denne Lejlighed forlange saa uhyre meget, at det ikke kan blive opfyldt, saa have vi ingen Udsigt til at vinde noget indad til; men hvis man ikke letter mig Arbejdet noget, risikerer man, at vi slet ikke faa noget, og saa vil det ærede Medlem heller ikke være tilfreds hverken i den ene eller den anden Henseende, hverken som Dansk eller som Rigsdagsmand. Derfor vil jeg altsaa lægge det ærede Medlem paa Sinde at gøre, hvad han kan, til, at der kan komme noget ud af Sagen.

Naar det er blevet sagt, at Banen fra Vejle til Holstebro burde være en

Privatbane — det er sagt fra et Par Sider — har det for Regeringen været afgørende, at Jærnbankommissionen, som netop var nedsat med den Opgave at angive, hvilke Baner der burde bygges som Privatbaner, og hvilke der burde bygges som Statsbaner, udtrykkelig har angivet Banerne Viborg—Herning, Holstebro—Vejle, og saa Banen Langaa—Silkeborg—Bramminge som de Anlæg, der egnede sig til at bygges som Statsbaner. Det har været den væsentligste Foranledning for Regeringen. Men derfor kan det godt være, at det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) havde Ret i, at den kunde drives billigere og bygges billigere og betale sig bedre, naar det var en Privatbane, men det maatte altsaa være en Privatbane, hvor Staten betalte det aldeles overvejende, og de private egentlig ikke betalte noget videre, altsaa Privatbaner af en ganske anden Beskaffenhed og ganske anden finansiell Ordning, end vi hidtil have kendt.

Hvad Tilskuddet angaar, som det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) mente bør fastholdes at skulle være 40,000 Kr. pr. Banemil, maa jeg naturligvis være enig med ham deri. Jeg mener, at om end 40,000 Kr. pr. Banemil ikke er det allermindste Tilskud, der kan paavises — jeg tror, at der ved Skernbanen har været et mindre Tilskud — er det i alt Fald Tilfældet med Flertallet af de Statsbaneanlæg, vi have haft, at det private Tilskud har været været væsentlig højere end 40,000 Kr. Men det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds har paa den anden Side Ret i, at det er i finansiell Henseende ikke saa overordentlig vigtigt, det er i principiel Henseende af noget større Betydning.

Jeg vil, inden jeg slutter, med nogle Ord omtale et Par af Ændringsforslagene, for saa vidt som jeg ikke allerede har gjort det. Der er et Forslag fra et Mindretal om i Stykke b i § 1 efter „Give“ at indskyde: „over Brande, Øst om Søby Sø“. Det har fundet Talsmænd fra forskellige Sider, og det blev ogsaa fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Herning (R. Nielsen) ved første Behandling. Jeg vil derom sige, at det var mig ubekendt ved første Behandling, at Statsbanerne havde forandret den Retning, som Kommissionen havde foreslaaet . . . (Bluhme: Hør!) . . . Det ærede Medlem kan godt sige Hør! til det, men jeg skal forklare det ærede Medlem det nærmere. Som jeg allerede har sagt, er der udført